

Arrest

nr. 156144 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SOUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 08.06.2011 huwt de verzoekster te Turkije met een Belgische onderdaan, de heer C(...) O(...).

Op 20 februari 2012 dient de verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum type D, met het oog op de gezinshereniging. Het visum wordt geweigerd bij beslissing van 10 mei 2012. Een verzoek tot herziening van de weigeringsbeslissing wordt afgewezen bij beslissing van acht augustus 2012.

Op 13 december 2012 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag in voor het bekomen van een visum type D. Bij beslissing van 7 maart 2013 wordt andermaal het visum geweigerd. Een verzoek tot herziening van deze weigeringsbeslissing wordt opnieuw afgewezen bij beslissing van 11 april 2013.

Op 10 augustus 2013 dient de verzoekster, die zich intussen op het Belgische grondgebied bevindt, een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar verklaarde hoedanigheid van echtgenote van een Belg (bijlage 19ter).

Op 31 december 2013 gaf de Procureur des Konings een negatief advies aangaande de erkenning in de Belgische rechtsorde van het in Turkije afgesloten huwelijk.

Op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die werden ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 20, zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.08.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag voor een D-visum gezinshereniging werd op 07.03.2013 geweigerd door de visa-dienst van de dienst Vreemdelingenzaken omdat niet aan de voorwaarden was voldaan. Meer specifiek was aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen door de Belgische referentiepersoon niet voldaan. Er was evenmin een bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene voorgelegd (zie voor de concrete motivatie de weigeringsbeslissing van 7.03.2013).

Niettegenstaande deze beslissing kwam betrokkene toch naar België met een visum C, afgeleverd door Frankrijk, en diende een bijlage 19ter in. Ter staving van die aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: een eigendomsakte op naam van de schoonbroer van betrokkene, een verklaring van boekhoudkantoor [...] betreffende het inkomen van de Belgische referentiepersoon en een getuigschrift van de socialistische mutualiteit. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er bezwaren zijn met betrekking tot de erkenning van het huwelijk. Het huwelijk werd onderzocht door het parket van Mechelen en de procureur gaf op 31.12.2013 een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk. Het parket was van oordeel dat het huwelijk er niet was op gericht een duurzame gemeenschap tussen de partners te bestendigen, maar er op was gericht een verblijfsvoordeel voor betrokkene te bekomen (zie voor de concrete motivatie het advies van het parket). Het huwelijk werd dan ook niet in- of overgeschreven in het rijksregister. Derhalve kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter.

Voor zover betrokkenen intussen eventueel in beroep zouden zijn gegaan tegen de weigering tot in- of overschrijving van het huwelijk en het huwelijk alsnog zou worden geregistreerd, quod non, dient opgemerkt te worden dat nog steeds niet voldaan is aan de middelenvereiste zoals omschreven in art. 42ter van de wet van 15.12.1980. Zoals hierboven aangehaald, werd de aanvraag tot gezinshereniging (aanvraag visum) eerder om die reden geweigerd. Het nieuw voorgelegde bewijsstuk, ni. de verklaring van de boekhouder betreffende het inkomen van de Belg in maart en april 2014, doet geen afbreuk aan de bezwaren die toen reeds werden opgeworpen. Aan de hand van deze verklaring kan er niet toe besloten worden dat het inkomen van de Belg voldoende, stabiel en regelmatig is. Wat betreft het concept 'voldoende' kan aan de hand van het nieuw voorgelegde document niet worden vastgesteld welke het netto bedrag is waarover de Belg kan beschikken. Er blijkt immers nergens uit het voorgelegde document of betrokkene daarvan nog de sociale bijdragen moet bekostigen, noch welke belastingen op dit bedrag nog verschuldigd zijn. Bovendien dient opgemerkt te worden, onafgezien van het feit dat betrokkene zichzelf in maart en april 2014 een loon heeft uitgekeerd, er niet kan gesteld worden dat het hier een stabiel en regelmatig inkomen betreft. Uit de documenten, voorgelegd naar aanleiding van de visumaanvraag, bleek immers dat de Belgische referentiepersoon alvast in het inkomstenjaar 2010 en 2011, overeenkomstig zijn aanslagbiljet, geen inkomen had verworven. Dit in

tegenstelling tot de 'loonfiches' die op naam van de Belgische referentiepersoon aan het dossier waren toegevoegd. Bij gebrek aan een verdere toelichting hierover en/of het bewijs van bestaansmiddelen van de daaropvolgende periode, kan niet gesteld worden dat de Belg over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Enkel een verklaring van de boekhouder betreffende het inkomen van de Belgische referent in maart en april 2014 volstaat dus niet. Wat betreft het nieuwe bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene staat op het getuigschrift dat betrokkene recht op verstrekkingen heeft tot 31.12.2013. Daaruit kan dus niet besloten worden dat betrokkene een GELDIGE ziekteverzekering heeft.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Het beroep dat de verzoekster tegen deze bijlage 20 indiende, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 139.733 van 26 februari 2015.

Op 29 oktober 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen werden aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op diezelfde datum en zij zijn als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

- ☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- ☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 29/07/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene vroeg tot tweemaal toe een visum type D aan (20.02.2012 en op 13.12.2012). Deze aanvraag werd tweemaal geweigerd. Betrokkene kwam de Schengenzone binnen via een visum type c, afgeleverd door Frankrijk.

Op 10.08.2013 vroeg betrokkene via een bijlage 19ter een verblijf aan. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.07.2014 en haar betekend op 29.07.2014. Betrokkene diende hiertegen beroep in op 19.08.2014. Dit schorsend beroep werd verworpen op 26.02.2015. Op 13.03.2015 werd haar bijlage 35 ingetrokken.

De aanvraag gezinshereniging was gebaseerd op het huwelijk dat was afgesloten op 06.06.2011 in Turkije. Dit huwelijk werd echter nooit erkend door een Belgische overheid. Het parket van Leuven had zich op 31.12.2013 negatief uitgesproken in een advies omtrent het vermeend huwelijk. Volgens het parket was de relatie er niet op gericht om een duurzame verbintenis tussen beide partners aan te gaan, maar op het verwerven van verblijfsrecht voor betrokkene.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 29.07.2014. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 29.07.2014. Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 10.08.2013 vroeg betrokkene via een bijlage 19ter een verblijf aan. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.07.2014 en haar betekend op 29.07.2014. Betrokkene diende hiertegen beroep in op 19.08.2014. Dit schorsend beroep werd verworpen op 26.02.2015. Op 13.03.2015 werd haar bijlage 35 ingetrokken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W. D(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van de politie van Diest
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, C(...), A(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.”*

Het betreft de thans bestreden akte.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoekster hier niet op aan te dringen.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekster zich met de onderhavige vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is derhalve niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. Het onderzoek betreffende deze voorwaarde

2.4.2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 27, §3 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 15 van de Grondwet.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent aangeeft, blijkt evenwel uit de uiteenzettingen die de verzoekster naar voor brengt ter ondersteuning van het eerste middel dat dit middel is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit. De kritiek van de verzoekster nodigt de Raad uit om standpunt in te nemen omtrent de wettigheid van de aan haar opgelegde vrijheidsberovende maatregel. De Raad kan hierop, gelet op het hoger geschetste gebrek aan rechtsmacht dienaangaande, niet ingaan.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekster dat zij niet aandringt op het eerste middel.

Het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk en dus niet ernstig.

2.4.2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM

in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster te repatriëren. Deze wil is niet verenigbaar met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot , T. Vreemd. 1998, 329;”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van de voormelde bepaling, gelet op het advies van het Parket inzake een situatie van schijnhuwelijk, moet erop worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM er weliswaar op is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven doch dat het gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Om de vraag te kunnen beantwoorden of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekster dus betoogt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dient er op te worden gewezen dat het *in casu* een eerste toegang betreft, zodat dat tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet dienstig is.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat de verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij en haar partner daadwerkelijk zouden worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in haar land van herkomst of elders. Bovendien waren de verzoekster en haar partner goed op de hoogte, of moesten zij minstens weten dat verzoeksters verblijf precair was nu de aanvragen voor een visum D-gezinshereniging werden geweigerd en de verzoekster desalniettemin naar België kwam, waarna ook haar verblijfsaanvraag ingediend overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. De verzoekster maakt in het licht van deze gegevens *prima facie* niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 8.1 van het EVRM een positieve verplichting rust op de Belgische staat.

Op het eerste gezicht is dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.4.2.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster verschaft de volgende toelichtingen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze-voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met de lopende zaak voor de familierechtbank te Leuven.

Hiermee moet worden rekening gehouden omdat de heer O(...) C(...) de Belgische nationaliteit heeft en indien zal blijken dat de relatie echt is, heeft verzoekster recht op verblijf.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.”

Waar de verzoekster in de aanhef van het derde middel een schending van de materiële motiveringsplicht naar voor schuift, dient te worden vastgesteld dat zij in haar betoog slechts een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uiteenzet. De verzoekster legt nergens uit op welke wijze de thans bestreden akte de materiële motiveringsplicht zou miskennen. Er lijkt dan ook geen ontvankelijk middel voor te liggen in de mate dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Wat het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, merkt de Raad op dat de bestreden akte verwijst naar het feit dat verzoeksters verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) werd geweigerd op 14 juli 2014 en dat het beroep dat de verzoekster hiertegen indiende werd verworpen op 26 februari 2015.

In deze weigeringsbeslissing van 14 juli 2014, waarvan de verzoekster onmiskenbaar kennis heeft gekregen vermits zij er een beroep tegen indiende dat werd verworpen, wordt wel degelijk rekening gehouden met een mogelijke beroepsprocedure tegen de weigering van erkenning van verzoeksters huwelijk. Hieromtrent wordt het volgende geoordeeld:

“Voor zover betrokkenen intussen eventueel in beroep zouden zijn gegaan tegen de weigering tot in- of overschrijving van het huwelijk en het huwelijk alsnog zou worden geregistreerd, quod non, dient opgemerkt te worden dat nog steeds niet voldaan is aan de middelenvereiste zoals omschreven in art. 42ter van de wet van 15.12.1980. Zoals hierboven aangehaald, werd de aanvraag tot gezinshereniging (aanvraag visum) eerder om die reden geweigerd. Het nieuw voorgelegde bewijsstuk, ni. de verklaring van de boekhouder betreffende het inkomen van de Belg in maart en april 2014, doet geen afbreuk aan de bezwaren die toen reeds werden opgeworpen. Aan de hand van deze verklaring kan er niet toe besloten worden dat het inkomen van de Belg voldoende, stabiel en regelmatig is. Wat betreft het concept 'voldoende' kan aan de hand van het nieuw voorgelegde document niet worden vastgesteld welke het netto bedrag is waarover de Belg kan beschikken. Er blijkt immers nergens uit het voorgelegde document of betrokkene daarvan nog de sociale bijdragen moet bekostigen, noch welke belastingen op dit bedrag nog verschuldigd zijn. Bovendien dient opgemerkt te worden, onafgezien van het feit dat betrokkene zichzelf in maart en april 2014 een loon heeft uitgekeerd, er niet kan gesteld worden dat het hier een stabiel en regelmatig inkomen betreft. Uit de documenten, voorgelegd naar aanleiding van de visumaanvraag, bleek immers dat de Belgische referentiepersoon alvast in het inkomstenjaar 2010 en 2011, overeenkomstig zijn aanslagbiljet, geen inkomen had verworven. Dit in tegenstelling tot de 'loonfiches' die op naam van de Belgische referentiepersoon aan het dossier waren toegevoegd. Bij gebrek aan een verdere toelichting hierover en/of het bewijs van bestaansmiddelen van de daaropvolgende periode, kan niet gesteld worden dat de Belg over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Enkel een verklaring van de boekhouder betreffende het inkomen van de Belgische referent in maart en april 2014 volstaat dus niet. Wat betreft het nieuwe bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene staat op het getuigschrift dat betrokkene recht op verstrekkingen heeft tot 31.12.2013. Daaruit kan dus niet besloten worden dat betrokkene een GELDIGE ziekteverzekering heeft.”

Aldus blijkt dat de gemachtigde zich voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen, reeds op het standpunt heeft gesteld dat de verzoekster hoe dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Hoewel verzoeksters de hierboven geciteerde weigeringsbeslissing thans definitief is nu het beroep ertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 139.733 van 26 februari 2015, brengt zij thans geen enkel nieuw gegeven naar voor ter ondersteuning van haar loutere bewering dat zij, indien het huwelijk wordt erkend en het zal blijken dat de relatie echt is, een recht op verblijf heeft. Nog minder maakt zij aannemelijk dat deze of gene nieuwe gegevens ter kennis zouden zijn geweest van de gemachtigde bij de totstandkoming van de thans bestreden akte.

Aldus toont de verzoekster op het eerste gezicht niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissingen niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane feitenvaststelling of dat er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met zijn vaststellingen onverenigbaar zouden zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is *prima facie* niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

2.4.2.4. In een vierde en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekster onderbouwt dit middel als volgt:

“In arresten van 5 september 2014 en 26 september -2014 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht.

- RvV 5 september 2014. nr. 128.856
- RvV 26 september 2014. nr. 130.247

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

In casu is dit niet gebeurd.

Het middel is gegrond.”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet en wordt de verzoekster teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 27, §1 van diezelfde wet. De vraag rijst of deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormen van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In deze stand van het geding kan evenwel niet worden uitgesloten dat, door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EG, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, blijkt *in casu* op het eerste gezicht uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster wel degelijk werd gehoord vlak voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat de verzoekster op 29 oktober 2015 verklaarde gehuwd te zijn met de heer C(...) O(...) in Turkije. Zij stelde dat de heer C(...) wettelijk te Diest verblijft. De verzoekster werd aldus op het eerste gezicht in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87), minstens maakt de verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk in hoeverre de verklaringen die zij kon afleggen op 29 oktober 2015 en de gelegenheid die haar toen werd geboden, niet zouden volstaan in het licht van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 teneinde het nuttig effect van de richtlijn 2008/115/EG te verzekeren.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekster toont zulks echter op het eerste gezicht geenszins aan.

Een schending van het hoorrecht ligt op het eerste gezicht niet voor.

Het vierde middel is niet ernstig.

2.5. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. DE GROOTE